

2.500 kr. for alle skatteydere. Hvis kapitalbindingsordningen som nu foreslået bortfalder, må det være rimeligt samtidig at *nedsætte de 2.500 kr. til 1.500 kr.*, og forslaget til ændring af renteforsikringsloven går ud herpå. — — —“

Ved lovforslagenes *1. behandling* i folketinget anbefalede de af *Egon Jensen* (S), der vendte sig mod en fremsat påstand om, at lovforslagene havde tilbagevirkende kraft. Inden for skattelovgivningen var det almindeligt, at man i det løbende skatteår indførte regler, der skulle anvendes ved næste ligning, f. eks. ligningsloven og udskrivningsloven.

Henry Christensen (V) fandt, at lovforslagene byggede på et misundelsessynspunkt. Ikke alle kunne spare op, og derfor var den gældende ordning kun til fordel for nogle, men det var *Henry Christensen*'s opfattelse, at alle havde gavn af, at opsparingen blev så stor som mulig. Det var rigtigt, at fordelene ved ordningen var størst for de store indtægter, og derfor ville venstre foretrække, at *lempelsen blev givet som et nedslag i skatten i stedet for i indtægten*.

Haustrup Clemmensen (KF) betragtede det høje danske renteniveau som bevis for, at opsparingen var for lille i forhold til investeringsopgaverne. Det var derfor et ejendommeligt tidspunkt at vælge for forringelse af opsparingsincitamentene. De konservative kunne tilslutte sig *Henry Christensen*'s udtalelser om en ordning, der byggede på *fradrag i skatten*. *Haustrup Clemmensen* vendte sig dernæst mod *nedsættelsen af grænsen i renteforsikringsloven fra 2.500 kr. til 1.500 kr.* Denne nedsættelse ville bl. a. gå ud over dem, der i tillid til den gældende grænse havde tegnet livsforsikringer op til dette beløb.

Aksel Larsen (SF) fandt, at kapitalbindingsordningen var en af de grimme gevækster i dansk skattelovgivning. Vi havde haft den, fordi de borgerlige partiers indflydelse havde været for stor. Ordningen var uretfærdig, og den fremkaldte ikke nyopsparing. Det havde endog vist sig, at man kunne låne indskudsbeløbet i en bank.

Arthur Jacobsen (RV) henviste til det radikale venstres skatteforslag. Han mente, at nyopsparingen som følge af kapitalbindingsordningen var ringe, og han ville gerne *medvirke til at omforme reglerne*. Men opsparing var af stor betydning, og man måtte nok fremover finde frem til en præmiering af den sparsommelige borger. Han fandt imidlertid, at de fremsatte lovforslag havde *tilbagevirkende kraft*, og kunne ikke tiltræde dem.

Niels Westerby (LC) kunne heller *ikke* tiltræde, at kapitalbindingsordningen skulle ophæves allerede efter skatteåret 1967-68. Der var hensyn at tage både til borgerne og til pengeinstitutterne. Han foreslog, at det folketingsudvalg, der skulle behandle lovforslagene, søgte at finde ud af, hvilken indflydelse ordningen havde haft på den samlede opsparing. Det var hans fornemmelse, at ordningen havde fremmet opsparingen, men spørgsmålet havde ikke været tilstrækkeligt belyst hidtil. Ordningen passede imidlertid ikke godt sammen